

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **S., a. s.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Švestákem, advokátem se sídlem v Šumperku, Starobranská 4, za účasti **Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu**, se sídlem v Praze 2, Gorazdova 24, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2004, č. j. 7 Ca 170/2004 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2004, č. j. 7 Ca 170/2004 - 29, byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústřední inspektorát (dále jen „Inspekce“) ze dne 12. 8. 2004, č. j. 071300204/556/04/90.120/Kr, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, územní inspektorát Olomouc ze dne 26. 5. 2004, č. j. 071300204/826/04/Pl, jímž byla stěžovateli podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), uložena pokuta ve výši 450 000 Kč. Městský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že žaloba byla podána po uplynutí zákonné lhůty stanovené v § 17 odst. 6 zákona o cenách.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nepopíral, že podal žalobu v termínu uvedeném v napadeném usnesení, ale namítal, že pro nedostatek poučení o zvláštní zkrácené lhůtě a možnosti podat návrh na přezkoumání rozhodnutí příslušnému soudu podle § 17 odst. 6

zákona o cenách se na jeho věc vztahuje obecná právní úprava upravující případy svým obsahem a účelem nejbližší, tj. v daném případě ustanovení § 54 odst. 3 ve spojení s § 3

odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), obdobně v procesu civilním ustanovení § 240 odst. 3, § 204 odst. 2 ve spojení s § 157 odst. 1 o. s. ř. Tím, že stěžovatel podal žalobu v obecné dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., má za to, že ji vzhledem k citovaným zákonným ustanovením podal včas. Správní orgán už v rámci své obecné poučovací povinnosti podle § 3 odst. 2 správního řádu měl zákonnou povinnost poskytnout stěžovateli i poučení o prostředku soudní ochrany včetně údaje o lhůtě podání, a to pod sankcí prodloužení zvláštní lhůty na lhůtu obecnou, pokud své povinnosti nedostojí. K tomuto závěru jej vedou nejenom zásady správního řízení vyjádřené v § 3 správního řádu, ale i ústavně garantované právo na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 a jeho meze ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Ani existence zvláštního prostředku soudního přezkumu správního rozhodnutí nebrání, aby podal proti napadenému rozhodnutí žalobu přímo podle § 72 s. ř. s. bez zprostředkujícího oprávnění zákona o cenách, když právě takovému výkladu svědčí i jiný rozsah přezkumu a oprávnění podle § 72 s. ř. s. než zahrnutý zákonem o cenách. Stěžovatel proto tvrdil, že podal-li pro neúplné poučení žalobu v obecné zákonné lhůtě dvou měsíců, podal ji s ohledem na okolnosti, za nichž se tak stalo, včas. Přitom poukázal i na nesrozumitelný rozhodnutí předcházející postup městského soudu, v němž ten nejprve vůči stěžovateli vyjádřil vůli pokračovat v řízení a věc meritorně rozhodnout a poté, aniž v jím stanovené lhůtě vyčkal jeho stanoviska a námitek, podanou žalobu odmítl. Proto se domáhal zrušení napadeného usnesení a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Inspekce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že poučovací povinnost správního orgánu v rámci správního řádu se vztahuje pouze k řádnému oprávněnému prostředku a takového poučení se stěžovateli v žalobou napadeném rozhodnutí dostalo. Podle ustanovení § 3 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen dbát, aby stěžovatel neutrpěl újmu pro neznalost právních předpisů ve správním řízení, ne již však v následném řízení soudním. Dále jí není známa existence žádného dalšího zvláštního prostředku soudního přezkumu správního rozhodnutí podle § 17 odst. 6 zákona o cenách, vedle žaloby proti rozhodnutí správního orgánu upravené v hlavě II., díl 1 s. ř. s. V každém případě se jedná o přezkum napadeného rozhodnutí správního orgánu soudem. Text ustanovení § 17 odst. 6 zákona o cenách pouze opravňuje účastníka řízení k podání žalobního návrhu ve stanovené lhůtě, ale rozhodně nevymezuje rozsah soudního přezkumu. Skutečnost, že se jedná o tentýž prostředek přezkumu správního rozhodnutí a že takto stanovená lhůta je speciální lhůtou podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. potvrzuje např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 4/2002 - 49 ze dne 27. 5. 2003. Zjistil-li městský soud neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, zajisté nebyl povinen vyčkávat na stanoviska a námítky kterékoliv ze sporných stran, konal v souladu s právním předpisem. Z výše uvedených důvodů navrhla zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Náležitosti rozhodnutí vydaného správním orgánem ve správním řízení jsou stanoveny v § 47 odst. 1 správního řádu, podle něhož musí rozhodnutí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Podle odst. 4 citovaného ustanovení obsahuje poučení údaj, zda je rozhodnutí konečné nebo zda se lze proti němu odvolat. Z citovaného ustanovení proto nelze dovodit povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o možnosti podat žalobu k soudu s uvedením lhůty, ve které tak lze učinit. Pokud tedy bylo v rozhodnutí správního orgánu uvedeno, že se jedná o rozhodnutí konečné a nelze se proti němu odvolat,

je toto poučení v souladu s ustanovením § 47 odst. 4 správního řádu a námitka stěžovatele o nedostatku poučení je nedůvodná.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Případem, kdy zákon stanoví jinak, je zákon o cenách, který v § 17 odst. 6 pro podání žaloby k soudu proti rozhodnutí o uložení pokuty stanoví lhůtu 30 dnů od doručení rozhodnutí.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 16. 8. 2004, jak je zřejmé z doručky ve správním spise, a jak ostatně i stěžovatel v kasační stížnosti správně uvedl, a proto posledním dnem lhůty pro podání žaloby byla středa 15. 9. 2004. Byla-li žaloba podána k poštovní přepravě dne 27. 9. 2004, byla podána opožděně a městský soud ji důvodně v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl. Protože stěžovatel nebyl nedostatečně poučen, jak bylo výše uvedeno, jsou jakékoliv jeho vývody v tomto kontextu týkající se prodloužení lhůty, resp. možnost aplikace § 72 odst. 1 s. ř. s., právně irelevantní.

Námitku stěžovatele, že postup městského soudu byl nesrozumitelný, když tento nejprve vyjádřil svou vůli věc meritorně rozhodnout a poté podanou žalobu odmítl, považuje Nejvyšší správní soud rovněž za nedůvodnou. Postupem městského soudu, kdy tento provedl určité procesní úkony a posléze žalobu odmítl, nebyl stěžovatel zkrácen na svých právech a pouze se jednalo o nadbytečné procesní úkony. Městský soud je povinen kdykoli za řízení zkoumat podmínky řízení a pokud zjistil, že nejsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé, byl povinen žalobu odmítnout (§ 103 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena bezodkladně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a Inspekci žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu